

opusdei.org

A Prelátus 2011. augusztusi levele

A Prelátus Afrikában írt levelében emlékeztet arra, hogy Opus Deinek lenni és az Opus Deit megvalósítani a mi személyes hűségünktől függ. Továbbá arra kér, hogy imádkozzunk az Ifjúsági Világtalálkozó gyümölcseiért.

2011.08.09.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Amikor ezt a levelet megkapjátok,
néhány napja már Kinshasában,
Kongó fővárosában leszek.

Korábban, július 7-12. között
Elefántcsontparton jártam, ahol
Abidjanban és Yamoussoukróban
egyaránt találkoztam fivéreitekkel és
nővéreitekkel, valamint másokkal,
akik részt vesznek az Opus Dei
apostoli tevékenységeiben.

Mindenütt örömmel láttam, mennyit
fejlődött a Prelatúra hívei által sok
más ember együttműködésével
végzett apostoli munka. Adjunk hálát
szüntelenül az Úrnak azért, hogy
eláraszt minket kegyelmével Szűz
Mária közbenjárására, valamint
Szent Josemaría kéréseit
meghallgatva, akihez fordulunk
mindig: ha itt a földön
mindannyiunkat külön-külön a
szívében hordott, még sokkal
tökéletesebben és nagyobb erővel
segít nekünk továbbra is a Mennyből.

Szeretett don Álvaro nkhoz is fordulok, hiszen az ő döntése nyomán kezdődött el e két országban 1980-ban a Mű állandó apostoli tevékenysége. Imádsággal és áldozattal, csendes és kitartó munkával - mint mindenütt – a Mű mára gyökeret eresztett Afrika e vidékein. Harminc évvel a kezdeteket követően mennyi tevékenység virágzik e két országban Isten dicsőségére és az Egyház szolgálatában! Ismétlem, adjuk szüntelenül hálát a Szentháromságnak.

Arra kérlek benneteket, hogy továbbra is támogassátok mindenhol az apostoli munka terjedését, ami az Atyánk egész életét jellemezte, földi életének utolsó napjáig: imádkozzunk azokért a helyekért, ahol a Mű tevékenysége már jó ideje elkezdődött és ahol még gyerekcipőben jár; de ne feledkezzünk el azokról az

országokról sem, ahova Krisztus tanításával együtt el akarjuk vinni az Opus Dei szellemiségének kovászát is: konkrétan Sri Lankára gondolok. Mindegyikötöktől egyenként megkérdezem: úgy véled, hogy számíthatnak az imádságodra? Mennyit imádkozol azokért az emberekért, akikkel kapcsolatban állnak? Milyen apró vagy nagyobb önmegtagadásokat ajánlasz fel? Idézzük fel, mit mondott Szent Josemaría: ***nem lehet szeretni az egész emberiséget (...), csak a Keresztről.***^[1]

Bízzuk az apostoli munka fejlődésének e vágyát – a saját országainkban és az egész világon – Szűz Mária szeplőtelen Szívére. Mint minden évben azóta, hogy az Atyánk 1951. augusztus 15-én felajánlotta neki a Művet, Nagyboldogasszony ünnepén idén is megújítjuk ezt a felajánlást. Ez alkalommal azonkívül, hogy oltalmát és gondoskodását

kérjük az Opus Dei és mindannyiunk számára, arra is biztatlak benneteket, hogy ezen utak után adjatok hálát velem együtt Istennek. Ugyanakkor imádkozzunk a hónap második felében Madridban, a világ minden tájáról érkező számtalan fiatal részvételével megrendezésre kerülő Ifjúsági Világtalálkozó gyümölcseiért is.

Augusztus 7-én lesz nyolcvan éve, hogy az Úr különleges kegyelemmel árasztotta el az Atyánk lelkét, megerősítette őt abban a tudatban, hogy még intenzívebben kell imádkoznia azért – az imádság volt az egyetlen rendelkezésére álló fegyver –, hogy terjeszteni és biztosítani tudja az 1928. október 2-án megkezdett utat, ugyanakkor új sugallatokkal segítette e sajátos és szent küldetés megvalósításában az Egyházon belül. Jól ismerjük azt a feljegyzést, amelyet az 1931. augusztus 7-én történetekről hagyott

ránk. Újraolvasva az alapítónk e szavait, azok bizalommal töltenek el és nagyobb hűségre sarkallnak az Opus Dei isteni tervének megvalósításában. Kérjük a Szentlelket, hogy segítsen jobban elmélyülnünk Szent Josemaría életének ezen eseményében, amely mindig időszerű marad és mindannyiunkban visszhangra, személyes válaszra kell találnia.

Aznap volt Madridban Urunk színeváltozásának ünnepe. Alig néhány év telt el azóta, hogy az Atyánk a spanyol fővárosba költözött, hogy ott folytassa jogi doktori tanulmányait. Így ír feljegyzéseiben: ***amikor a misében a szándékaimért imádkoztam, tudatára ébredtem annak a belső változásnak, amelyet Isten valósított meg bennem a volt madridi Udvarban töltött éveim alatt... És mindez – állíthatom – saját magam ellenére, az***

együttműködésem nélkül történt.

[2]

Így megörökítette azt a változást, amelyet az Úr vitt végbe a lelkében, főként 1928. október 2. óta. Érdemes figyelni arra, hogy az alapítónk ennek a változásnak éppen a szentmise bemutatása közben ébredt tudatára, miközben *in persona Christi* tette jelenvalóvá a Kereszt áldozatát. Gyakran mondta nekünk, hogy a szentmise ***a keresztény ember lelki életének középpontja és gyökere***^[3]: gyökér, amely táplálja egész létünket, középpont, amelyben kell összefutnia minden gondolatunknak, szavunknak és cselekedetünknek. Az, hogy nap mint nap rendkívüli figyelemmel veszünk részt a szentmisén vagy mutatjuk azt be, elengedhetetlen feltétele annak, hogy működhessen a lelkünkben a Szentlélek, aki szépíteni akarja a lelkünket és hasonlóbbá akar tenni

minket Jézus Krisztushoz, hogy jó eszközökké alakítson minket.

Szent Josemaría azt írja, hogy ez a belső változás az Úr műve volt:

állíthatom, saját magam ellenére, az együttműködésem nélkül

történt. Ugyanakkor tudjuk, hogy már a Mű alapítása előtt igyekezett elősegíteni a Szentlélek működését. Erről tanúskodik szüntelen imádsága

– ***Domine, ut videam!; Domina, ut sit!*** – az 1928. október 2-át megelőző évek során. Igyekezzünk utánozni őt úgy, hogy a szentmisén Isten Szavára figyelve veszünk részt és törekszünk felfedezni azt, amit az Úr meg akar nekünk mutatni úgy az

olvasmányokban, mint a mise különböző imádságaiban. Személyes elmélkedésünket és Isten

jelenlétének tudatát tápláljuk e szövegekkel, amelyeket az Úr felhasznál arra, hogy lelkünkben lánggra lobbantsa a Szeretetét?

Mindent megteszünk azért, hogy a

lelki életünk irányát és nyomvonalát az Egyház liturgiája határozza meg?

Úgy hiszem, megújítottam az elhatározást, hogy egész életemet Isten akaratának teljesítésére, az Isten Művére szánom– folytatta az Atyánk. Majd zárójelben hozzátette: ***azt az elhatározást, amelyet ebben a pillanatban is megújítok teljes lelkemmel.***^[4] Tegyük mi is így gyakran, valóban vágyva arra, hogy hűségeseek legyünk Istenhez és az Egyházhoz, főként amikor a körülmények esetleg nehezebbé válnak: betegség, valaminek a hiánya, viszontagságok, lelki szárazság vagy nehézségek... Ha így teszünk, az Úr megadja a fényeket és erőt, amelyre szükségünk van, hogy minden pillanatban meg tudjuk valósítani az Ő szeretetreméltó akaratát.

Az átváltoztatás után, amikor az Atyánk felmutatta a Szent Ostyát,

hogy a hívek imádják, nagy erővel árasztották el gondolatait a Szentírás szavai, a liturgiában akkoriban használatos Vulgáta szóhasználatában: *si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*[5]: én meg, ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindent magamhoz vonzok. Szent Josemaría feljegyezte, hogy az első pillanatban, amikor meghallotta ezt a hangtalan isteni sugallatot, félelem töltötte el. Ez nagyon jellemző reakció az olyan lélekre, amely amikor megtapasztalja a háromszor szent Isten csodálatos közelségét, nagy zavart érez, hiszen tudatában van saját gyengeségének, ugyanakkor mély lelki béke tölti el. Így írt erről az alapítónk: ***rendes esetben a természetfelettil szembesülve félelem tölt el. Majd azt követi a „Ne félj! Én vagyok.” És megértettem, hogy Isten gyermekei, férfiak és nők lesznek azok, akik Krisztus tanításával a Keresztet minden emberi***

tevékenység csúcsára emelik... És láttam győzedelmeskedni az Urat, amint magához vonz mindent.[6]

E felettébb természetfeletti élményben, amellyel Isten megajándékozta Szent Josemariát, hogy fényt és erőt árasszon belé, te és én is jelen voltunk, mindannyian, akiknek az évek során kellett a Műhöz tartoznunk. Nagy többségünk még meg sem született akkor, de már helyünk volt szeretett Atyánk szívében, aki anélkül, hogy ismert volna minket, már imádkozott értünk, számított ránk és arra, hogy meghívást kapunk arra, hogy Opus Dei *legyünk* és *megvalósítsuk* az Opus Deit a XXI. században. Ez arra kötelez minket, hogy egyre nagyobb egységben éljünk Szent Josemariával, hogy valóban a magunkévá tegyük az ő életét, hiszen – amint azt elárulta nekünk – mi voltunk az ő életének értelme.

Leányaim és fiaim, nem pusztán áhítatos gondolatokat kínálok, amikor újra és újra emlékeztetek benneteket arra, hogy a Mű a ti kezetekben van. Napról napra gondoljunk arra, hogy most rajtunk van a sor, hogy előrevigyük ezt a feladatot, amelynek Isten akarata folytán az Atyánkéval azonos szellemiséggel és odaadással kell megvalósulnia. Ehhez Isten minden segítséget megad. Nagyon ideillenek Aquinói Szent Tamás szavai: «Azokat, akiket Isten kiválasztott egy küldetésre, Ő fel is készíti és alkalmassá teszi arra, hogy azt teljesítsék, amint az a 2Kor 3,6-ban áll: Ő tett arra alkalmassá, hogy az Újszövetség szolgái legyünk.»»[7]

Ezenkívül sok írás maradt ránk az Atyánktól, amelyekben szavakba öntötte az Úr által rábízott lelki kincseket. ***Annak ellenére, hogy úgy éreztem, hiányzik belőlem bármiféle erény és tudás (...) – írta***

le lelki feljegyzéseiben –, lánggra lobbantó könyveket akartam írni, amelyek égő lángként bejárják a világot, fényt és meleget keltenek az emberekben, a szegény szíveket parázssá változtatják, hogy felajánlják őket Jézusnak mint rubinokat királyi koronájára.[8] E

vágya valóra vált, hiszen az egész világon emberek milliói számára nyújtanak lelki táplálékot az igehirdetéséből származó, illetve a tolla alól kikerült szövegek.

Elmélyülni az olvasásukban, terjeszteni őket a legkülönbözőbb nyelveken felettébb hatékony apostoli eszköz arra, hogy Szent Josemaría üzenete és az Opus Dei apostoli tevékenysége egyre jobban elterjedjen a lelkek javára, akárcsak a tóba dobott kő által keltett hullámok[9], nem várt partokat elérve.

A XXVI. Ifjúsági Világtalálkozóra – amelyre engem is meghívtak – írt

üzenetében a Pápa a találkozó mottójáról ír: „Verjetek benne gyökeret, épüljete rá és erősödjete meg a hitben”.[10]Sokak számára a részvétel különleges találkozást jelent majd Krisztussal, amelyenben talán még nem volt részük korábban, de legalábbis lehetőséget kínál arra, hogy jobban megismerjék Őt, jobban elmélyüljenek a hozzá fűződő személyes barátságban. Tegyük meg mindent azért, hogy mindez ne legyen pusztán szalmaláng, amely az egyik pillanatban fellobban, hogy a következőben már ki is aludjon. E tekintetben rendkívül fontos, hogy mi és ők is gondoskodjanak arról, hogy a találkozó napjai lelki tapasztalatának legyen folytatása. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt azért, hogy a résztvevők hozzanak gyakorlati, személyes elhatározásokat a keresztény élet terén való növekedésre vonatkozóan. **Az Isten Fiával való találkozás egész életünknek új lendületet ad**[11]– írja a Szentatya.

A kegyelem működésének gyümölcseként sokan tehetik fel maguknak a kérdést, hogy életüknek milyen irányt kellene vennie. Olyan kérdés ez, amelyet a fiatalok előbb-utóbb feltesznek maguknak, noha olykor talán nem is tudatosul bennük, hogy mit is jelent valójában. Ugyanis a jövőre vonatkozó kérdés mögött – amely eleinte talán csak a szakmaválasztásra, a munka világába való beilleszkedésre, a családalapításra irányul – valami sokkal mélyebb kérdés áll: mi az életem értelme? Hogyan tudom azt teljesen megvalósítani?

Arra gondolva, hogy e találkozóra abban a városban kerül sor, ahol az isteni gondviselés folytán az Opus Dei született, eszembe jutott, mit mondott Szent Josemaría több alkalommal, amikor Isten iránti hálával telten idézte emlékezetébe a tarzuszi Saul apostoli meghívását.

*Nekem, akárcsak Szent Pálnak
Damaszkuszban – noha kicsiben –,
Madridban hullott le a fátyol a
szememről, és Madridban kaptam
meg a küldetésem***[12]***– írta például
1965-ben. Azt kérem Istentől, hogy
a Pápa jelenléte alatt zajló
események alkalmával sok fiatal
élje át a saját páfordulását: hogy
a szemük megnyíljon Isten fénye
előtt, hogy meglássák a hivatást,
amelyre Jézus hívja őket, és
szilárdan elhatározzák, hogy
követik azt. Az Egyház reménye így
teljesül be a legjobban, hiszen sok
olyan nőre és férfire van szüksége,
akik komolyan elkötelezik
magukat az Úr mellett. Krisztusra
épülni azt jelenti – fejt ki XVI.
Benedek –, hogy konkrétan
válaszolunk Isten hívására, benne
bízunk, és tettekre váltjuk a
szavait.***[13]** Majd különösen a
fiatalokhoz fordulva, hozzáfűz
néhány, mindenki számára hasznos
gondolatot: **építsétek sziklára a**

**házatokat, mint az az ember, „aki mélyre leásott” (vö. *Lk 6,47*).
Próbáljátok meg ti is mindennap követni Krisztus szavát. Úgy tekintsetek rá, mint igaz baráttra, akivel megoszthatjátok életutatokat.[14]**

Visszatérek arra, amit korábban javasoltam nektek: a mindennapi életben folytatódnia kell annak a felfedezésnek, amelyet Isten kegyelme folytán sok barátotok és ismerősötök tesz majd e napok során. A Szentatya kijelöli számukra az utat, amikor így ír: **KezdjeteK személyes beszélgetést Jézus Krisztussal a hitben, és tápláljátok ezt a párbeszédet. Ismerjétek meg Őt az Evangéliumok és a Katolikus Egyház Katekizmusának olvasásán keresztül. Beszélgetsetek vele az imádságban, bízzatok benne.[15]** A személyes beszélgetések során mutassunk rá a szentségek – a bűnbánat és az Eucharisztia

szentsége – vételének

szükségességére, hiszen ezekből fakad Isten gyermekeinek természetfeletti élete. Meg kell tanulniuk megszentelni a tanulást, a munkát, és apostoli módon a többieknek szentelni magukat, hiszen másokat közelebb vezetni Krisztushoz az egyik legjobb módja annak, hogy biztosítsuk saját hűségünket a Mesterhez. A Pápa szavaival ismételjétek el nekik, hogy **Krisztus nemcsak saját magunk számára kincs, hanem a legdrágább kincs, amit megszthatunk másokkal.**[16]

A levelem végén arra biztatlak benneteket, hogy Nagyboldogasszony ünnepe alkalmával elmélkedjétek azokon a szavakon, amelyekkel Szent Josemaría a Szűz Mária mennybevételének ünnepén elhangzott szentbeszédét befejezte: **Cor Mariae Dulcissimum, iter para tutum; *Mária***

***legszeretetre méltóbb Szíve, adj
nekünk erőt és biztonságot földi
utunkon; te magad légy a mi
utunk, hiszen te ismered az
ösvényt és a legrövidebb biztos
utat, amely a te szereteteden át
Jézus Krisztus szeretetéhez vezet.***

[17] Ehhez a foháshoz
hozzátehetjük szeretett don Álvarónk
szavait: *iter para et serva tutum!*

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Kinshasa, 2011. augusztus 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy elmélkedésről, 1971. október 2.

[2] SZENT JOSEMARÍA: *Apuntes
íntimos* (Lelki feljegyzések), 217
(1931. augusztus 7.). Vö. A. VÁZQUEZ
DE PRADA: El fundador del Opus Dei

(Az Opus Dei alapítója), I. kötet,
380-381. o.

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa* (Krisztussal találkozni), 87

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Apuntes íntimos* (Lelki feljegyzések), 217
(1931. augusztus 7.). Vö. A. VÁZQUEZ
DE PRADA: *ugyanott*

[5] *Jn 12,32* (Vulgáta)

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Apuntes íntimos* (Lelki feljegyzések), 217
(1931. augusztus 7.). Vö. A. VÁZQUEZ
DE PRADA: *El fundador del Opus Dei*
(Az Opus Dei alapítója), I. kötet, 381.
o.

[7] AQUINÓI SZENT TAMÁS: *Summa Theologica* III, q. 27, a. 4 (saját fordítás)

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Apuntes íntimos* (Lelki feljegyzések), 218
(1931. augusztus 7.). Vö. A. VÁZQUEZ

DE PRADA: *ugyanott* [9] Vö. SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 831

[10] Vö. *Kol* 2,7

[11] XVI. BENEDEK: Üzenet a 2011. évi XXVI. Ifjúsági Világtalálkozóra, 2010. augusztus 6.

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1965. október 2.

[13] XVI. BENEDEK: Üzenet a 2011. évi XXVI. Ifjúsági Világtalálkozóra, 2010. augusztus 6.

[14] *Ugyanott*

[15] *Ugyanott*

[16] *Ugyanott*

[17] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa* (Krisztussal találkozni), 178

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2011-augusztusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2011-augusztusi-levele/)
(2025.08.09.)